

MODERNÍ ROMANCE

Třetí kniha nové série
bestsellerové autorky
PROTIKLADY SE PŘITAHUJÍ

 metafora

VŠECHNO **A** TEBE

SIMONA
AHRNSTEDTOVÁ

Dessie a Sam do sebe byli jako mladí bláznivě zamilovaní. Pak se jejich lásce postavily do cesty lži a zrada a jejich cesty se rozdělily.

Ted' je Dessie přidělena Samovi jako bodyguardka. A jakmile ho znovu spatří, je jí jasné, že bude velmi těžké zapomenout na staré city a na žár, který v ní Sam dokázal zažehnout.

Román Všechno a tebe bestsellerové autorky Simony Ahrnstedtové opět nabízí žhavý mix vášně, romantiky a osudové lásky.

„Číst knihy Simony Ahrnstedtové je jako otevřít krabici luxusních pralinek a moct sníst úplně všechny. Už ted' se těším na její další knihu.“

– Vardagsmagi

SIMONA
AHRNSTEDTOVÁ

VŠECHNO
A TEBE

SIMONA
AHRNSTEDTOVÁ

VŠECHNO
A TEBE

Přeložila Helena Matocha

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Med hjärtat som insats © Simona Ahrnstedt 2020

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Helena Matocha, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-601-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-600-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-146-5 (print)

Sam Amini se významně podíval na své rolexky. Pak neméně významně na nástěnné hodiny za pultem recepcce. Nesnášel čekání a už bylo deset minut po smluveném čase.

„Za chvíličku tu bude,“ ujistila ho recepční, která se představila jako Johanna, poté, co si všimla jeho pohledu.

„Díky.“ Sam se rozhlédl po recepci Lodestar Security. Znovu. Byla to anonymní místnost bez oken. Klidně se mohl nacházet v kanceláři daňového poradce, nicméně firma Lodestar ve stockholmském Kungsholmenu byla nejlepší soukromou bezpečnostní agenturou ve Švédsku. Zaměstnávala pouze bývalé vojáky a policisty. Tahle Johanna s tichým a příjemným hlasem by ho nejspíš uměla zabít na deset způsobů. Sem chodili lidi, co mají problémy. A ty Sam měl.

Velké problémy.

Ještě jednou se podíval na hodiny. Vstal. Sedl si. Johanna ho obdařila vlídným, ale pevným úsměvem, který prozrazoval, že ji to ruší a měl by s tím přestat. Z vedlejšího stolku si vzal ekonomický deník. Na titulní straně se skvěl známý obličej, Douglas Ankarcrona. Kdysi Samův obchodní partner a kamarád. Sam se při té vzpomínce pousmál. Bývali s Douglasem pěkně divoká dvojka. Studovali spolu, pařili spolu a založili spolu svou první firmu. Šílení vizionáři, říkali si sebevědomě v rozhovorech a tiskových prohlášeních. Podle většiny novinářů byli jenom šílení.

„Dobrý den, Same. Omlouvám se, že jsem vás nechal čekat. Měli jsme akutní problém v Iráku,“ řekl Tom Lexington, který právě vešel do recepce a podával mu ruku.

Sam odložil noviny. „To nic.“ Dokonce i on chápal, že akutní problémy v Iráku mají přednost před vystresovaným hotelovým magnátem. Vstal a potřásl přichozímu rukou. Sam už mluvil s Tomem po telefonu, ale teď se s ním poprvé setkal osobně. Tom Lexington byl impozantní muž. Tmavovlasý a mohutný jako zeď od stodoly. Nejlepší v branži, jak tvrdil finančník David Hammar, Samův přítel a mentor. To Samovi dokonale vyhovovalo, rád pracoval s těmi nejlepšími.

Tom ho uvedl do zasedací místnosti. Měla tónovaná okenní skla, matně šedé zdi, a kdyby měl Sam hádat, tipnul by si, že je všemožně zabezpečená. Takhle Tom Lexington zkrátka pracoval, to Samovi potvrdili všichni, kterých se ptal. Neponechával nic náhodě a vždycky se jistil. Nic proti tomu. Potřeboval solidní lidi, protože byl v solidním průvihu.

„Tak, pane Amini, jak vám můžu pomoci?“

Sam vlastnil a provozoval hotelový řetězec Responsibility. Měl pět set zaměstnanců a někdo na něj útočil. „Potřebuju vyhodnotit moji aktuální bezpečnostní situaci.“

Tom se opřel, sepal prsty rukou do stříšky a přikývl. Sam předpokládal, že Tom už četl všechny informace, které mu poslal.

„A proč přicházíte zrovna teď?“ zeptal se Tom.

„Jsem zvyklý, že se do mě lidi navážejí,“ začal Sam. Schytil to ze všech stran od chvíle, kdy se ve dvaceti letech stal veřejně známou osobou. Tehdy tropil jeden skandál za druhým, za což ho lidé s láskou nenáviděli, a naučil se zvládat všechny bulvární drby. Dnes už je vůbec nevnímá. Ale tohle bylo něco jiného. „Chodí výhrůžky. Firmě. I mně osobně.“

„Jakého druhu?“

„Výhrůžné maily. Enormní aktivita na netu.“

Hoteliérství je mnohem složitější odvětví, než by si člověk myslel. V podstatě jde o to, prodávat produkt lidem z celého světa a přesvědčovat je, proč by měli přijet právě k vám. V Samových hotelech byli hosté spokojeni, a to se obvykle odráželo v hodnoceních. Za poslední týden se ovšem úplně u všech hotelů společnosti Responsibility objevilo velké množství negativních recenzí. Jednalo se zcela zjevně o systematický útok. „Pár podivných incidentů,“ dodal.

V dnešní době je šéf velké firmy téměř automaticky terčem hrozby, tak to prostě je. Sam přišel jako uprchlík z Íránu, a navíc se angažoval v otázkách jako budoucnost mladých imigrantů, životní prostředí a lidská rovnoprávnost, takže dostával více či méně bizarní výhrůžky prakticky neustále. Přispívala k tomu i jeho průbojnost a snaha se zviditelňovat, což sám dobře věděl. Někteří lidé zkrátka nesnesli pomyšlení, že někdo jako on má tu drzost netajit se vlastními názory na společnost. Sám sebe bral jako „Sama“, nebo možná „Sama z Akally“, ale mnozí ho považovali za urážku. Jen kvůli tomu, jak vypadal. Občas ho to vyčerpávalo.

„Tohle působí jinak,“ pronesl. „Jako organizovaná kampaň.“

Vždycky spoléhal na intuici, a když včera dostal e-mail „někdo by ti měl rozpárat břicho, ty arabská svině“ a dnes ráno „uhoříš ve vlastním baráku“, usoudil, že je nejvyšší čas.

„Před pár dny se přímo na mě řítilo auto, ale nevím, jestli si to jenom nenamlouvám.“

Tom poslouchal.

„Taky jsem měl pár telefonních hovorů. Že si mám dávat bacha, nebo že pokud mě uvidí na ulici, sejmou mě. Ale nejhorší je, že vyhrožovali mé matce.“

Azita, jeho máma, mu včera ráno volala. Dostala prý esemesku, ve které stálo, že její syn je škůdce a bude zlikvidován. Sama přepadl strach, když slyšel její hlas. Až do té doby cítil v podstatě jen vztek.

„Můžeme to prověřit. Mluvil jste s policií?“ zeptal se Tom.

„Podali jsme oznámení. Nestalo se nic.“ Sam už ani neměl sílu se naštvat. Jeho důvěra v policii byla rozemleta na prach, když mu bylo devatenáct, a už nikdy se nevrátila.

„Jo, tak to bohužel většinou je. Řeknu vám upřímně: Pokud jste bohatý, policajti vám nijak nepomůžou, dokud k něčemu nedojde. Počítají s tím, že máte prostředky, abyste si to vyřešil sám. Budou to popírat, ale je to tak. Na to, aby vaše oznámení nešoupli dospod hromady, by vás musel někdo pořádně zmlátit.“

„Já bych se právě velice rád zmlácení vyhnul. Všechny výhrůžky, které jsem dostal, jsem si schoval.“

„Kdo myslíte, že za tím je?“ zajímal se Tom.

Nad tím už Sam samozřejmě uvažoval. „Kdybych si měl tipnout, řekl bych pravicoví extremisté.“ Ti mu dávali příšerně zabrat, nenáviděli ho za všechno, přinejmenším už jenom za to, že existuje. Čas od času se organizovali a na různých stránkách snižovali jeho hotelům hodnocení, vedli nenávistné kampaně na sociálních sítích a na Flashbacku. Většinou na to Sam kašlal a snažil se normálně žít, ale teď se to poprvé odehrávalo v tak velkém měřítku.

„V poslední době jsem byl dost vidět, odřekli jsme akci jednomu známému extrémně pravicovému politikovi. Stěžoval si na nás na Twitteru, a to je asi vybičovalo. A nevím, jestli jste to četl, ale budeme tady ve Stockholmu otevírat velký hotel Lux by Mälaren. Záměrně jsme tam dali práci mnoha nově příchozím. Hodně se o tom projektu mluvilo.“

„Vím o tom. Co od nás budete chtít?“

„Jednak chci vědět, jak moc se mám bát, hlavně o svůj personál, a jednak potřebuju někoho, s kým bych si promluvil o bezpečnosti.“ Responsibility byla velká firma a nastal nejvyšší čas se tím zabývat. Kdyby se něco stalo jeho zaměstnancům, za které nesl odpovědnost, nebo kdyby něco postihlo nějakého hosta nebo mámu – po zádech mu přeběhl mráz –, nedovedl by sám se sebou žít.

Tom přejel prstem po iPadu. „Vidím, že dříve jste spolupracoval s jinou bezpečnostní agenturou. Proč přecházíte k nám?“

Ten člověk se Samovi líbil. Kladl otázky rovnou k věci a rozhodně vypadal, že ví, co dělá. „Chtěl jsem tu nejlepší, a to jste podle Davida Hammara vy. Jinak ta předchozí byla naprosto v pohodě.“ Pokud se teda někomu líbí dvoumetrové hory svalů, které jsou všude nápadné.

„Mám pár chlapů, kteří by se vám mohli hodit,“ řekl Tom. „Začneme sběrem informací. Bude toho hodně. My totiž *jsme* nejlepší. A hloubkové prověrky děláme opravdu důkladně.“ Tom Lexington probodl Sama pronikavým upřeným pohledem. „Říkám to jen proto, aby bylo jasné, že zjistíme všechno. I to, co byste možná nemusel chtít, abychom zjistili.“

„To je v pořádku,“ odpověděl Sam. Jen ať se Tomovi chlapi vrtají v jeho kšeftech dle libosti.

„Představuju si to takhle...“ spustil Tom.

Sam zvedl oči, něco ho vyrušilo. Zaujal ho jakýsi pohyb, barva venku na chodbě. Většinou nebýval nesoustředěný, ale na jisté věci reagoval vždycky, i když už uplynulo tolik let.

Zahlédl světlé vlasy onoho zvláštního odstínu, který nikdy neviděl u žádné jiné ženy.

Určitě se mu to zdálo. Občas se mu to stávalo. Že měl dojem, že ji vidí. Ale nikdy to nebyla ona, pokaždé jen někdo cizí.

Až na to, že tentokrát to opravdu byla ona.

Poprvé po patnácti letech se mu to nezdálo. Byla to ona a byla tady.

Celý ztuhl. Tichý hlas Toma Lexingtona se vytratil, už ho neslyšel. Zíral před sebe a mysl mu zaplavily vzpomínky. Hysterický pláč. Výčitky a neslýchaná zrada. Všechno to, z čeho se nikdy nevzpamatoval. Jako by opět viděl policejní majáčky blikat do jarní noci a na jazyku cítil chuť pubertácké opilosti. Znovu prožíval ty posměšné pohledy a všechny emoce, o nichž přísahal, že je už nikdy nezakusí.

„Same?“

Tomův hlas k němu doléhal jako z dlouhého tunelu. Ve spáncích mu tepala krev, puls mu hřměl v uších. Nutil se dýchat. Zachovat klid. Na okamžik ho to vrátilo do oné noci. Doslova slyšel ten křik.

Ukázal skrz okno zasedací místnosti. „Ona tady pracuje?“ zeptal se pokud možno neutrálně.

Tom se tím směrem podíval. „To je moje pravá ruka.“ Jeho hlas byl klidný, ale Sam v něm vycítil otázku.

Odkašlal si a vrhl na Toma zdánlivě vyrovnaný pohled. „Vážně?“ Znělo to naprosto nepravděpodobně. Dessie Dicksonová. V bezpečnostní agentuře. Takže tu musí pracovat na nějaké administrativní pozici?

„Patří k mým nejlepším operativcům,“ doplnil Tom.

Sam vypadal, jako by mu Tom právě oznámil, že vyskočí z okna a trochu se proletí. Možná by uvěřil, že Dessie dělá na personálním nebo právním oddělení. Ale operativce? Srdce mu pumpovalo jako rozjetá lokomotiva. Tohle je osud. Musí to být osud. Ale co to znamená?

„A ona dělá to, o čem jsme se bavili? Hlubkové prověrky?“

„Samozřejmě, ale...“

„Můžete mi dát ji?“ zeptal se bez rozmyšlení. Kdyby se zamyslel, samozřejmě by si o Dessie neřekl. Kdyby se za-

myslel, tak by vstal a odešel. Nežádal by o ženu, která mu zničila mládí. Jenže už to bylo venku.

„No, já nevím...“

Sam se podíval na mohutného šéfa bezpečnostní agentury, rychle ho odhadl a velmi snadno s ním začal manipulovat. „Ona není dobrá?“

V Tomově obličeji škublo, jako by dostal facku. „Všichni moji zaměstnanci jsou dobří,“ odsekl.

„Ale?“

„Ona je *hodně* dobrá.“

Jak jinak. Sam se znovu podíval směrem k blond hlavě. Dessie vždycky zářila ve všem, do čeho se pustila. Ve studiu. Ve sportu. V lámání srdcí. „V tom případě ji chci.“ Teď už si byl jistý. *Chtěl*, aby Dessie proklepla jeho firmu, aby pro něj pracovala a viděla, kam to dotáhl. Tak se možná dočká svého... svého... čeho? Nevěděl přesně. Zado-
stiučinění? Pomsty?

„Jste si jistý?“ zeptal se Tom.

To si piš, že jsem, pomyslel si Sam. Ale místo odpovědi jen přikývl. Věděl, že hlas by ho mohl zradit.

Dessie. A on ji potká zrovna tady. Taková ironie.

„Ano, chci ji,“ pronesl odměřeně klidným hlasem. „Rád bych dostal ji.“

Ano, myslel si znovu a znovu. Navenek zůstával pevný jako skála, ale uvnitř dusil spoustu emocí.

Ano!

Ne!

Dessie Dicksonová rychle schovala hlavu za monitor počítače a snažila se dělat jakoby nic. Ale věděla, že se nespletla. Toho tmavovlasého, urostlého muže, který na ni hleděl skrz okno zasedačky, znala.

Byl to *on*.

Dessie se krčila za počítačem, co jiného teď mohla dělat?

Začalo to tím, že ji pálilo čelo. Skoro jako by na ni mířil paprsek laserového hledáčku. Varovaly ji všechny instinkty, které ji vždy udržely naživu na nejnebezpečnějších místech světa. Vybízely ji, ať okamžitě uteče. Kéž bych bývala poslechla, pomyslela si Dessie hořce, zatímco se zbaběle choulila za počítačem. Jenže to ona samozřejmě ne. Protože byla v kanceláři a tam je přece bezpečno. A tak ignorovala signály, že se blíží nebezpečí, a zvědavě znovu nadzvedla hlavu, aby se podívala, co se děje. A byl tam *on*.

Sam Amini.

Duch z minulosti.

Možná měla tušit, že dneska bude den blbec. Některé dny jsou zkrátka takové. V poslední době jich přibývalo. Špatných dnů. Špatných nocí. Doléhajících vzpomínek a tajemství. Hroustících se psychických bariér. Věcí, které udělala a které ji teď doháněly.

Vlastně to začalo už včera. Po vyčerpávajícím dni v práci, plném papírování, schůzek a řešení problémů, spěchala po dlouhé době na své první tinderové rande. Se spisovatelem. Dělal ghostwritera celebritám, které si přály vydat životopis. Dessie s ním dva dny chatovala. Chtěla se s ním sejít a možná se s ním i vyspat, aby trochu zahнала temnotu a úzkost, s níž bojovala od doby, kdy se stalo *tamto*. Alespoň tak to měla v plánu. Sympatický cizí chlap z Tinderu – co by se mohlo pokazit? Na chatu působil rozumně. Měl rád pivo IPA, jogging a cestování. Úplně normální. Celkem vtipný. Nic víc od něj nežádala. Setkali se v hipster-ské hospodě v Kungsholmenu, vypili pár skleniček a Dessie se užuž chystala zajít k němu domů, když vtom otevřel pusu a pronesl: „Jak jako, že Black Lives Matter? Na všech životech snad záleží, ne?“

Strnula, ale pomyslela si, že on o tom *možná* jenom nic neví.

„Jo, přesně tak. Ale když to řekneš takhle, tak to tak doopravdy nemyslíš,“ upozornila ho.

„Mám právo na svůj názor,“ opáčil a pohoršeně se mu zachvěly nosní dírký.

Dessie se ze všech sil snažila působit zdvořile a pedagogicky. „Jasně, ale tohle není ani tak názor, jako spíš přesvědčení, a to pěkně debilní přesvědčení.“

„Black Lives Matter je rasismus naruby. To už se dneska nesmí, bránit bělochy?“

Znělo to defenzivně a Dessie si ke své hanbě musela přiznat, že na zlomek vteřiny zaváhala. Chtěla sex, chtěla na chvíli uniknout svým myšlenkám, chtěla si připadat jako normální mladá žena bez traumat a krvavých tajemství. Ale nešlo to. Tenhle chlápek byl kretén, což mu taky nahlas oznámila a pak odešla, zatímco za ní uraženě pokřikoval, že v tyhle pitomý politicky korektní zemi už člověk nesmí nic říct. Domů se dostala pozdě, bydlela ve čtvrti Gåshaga až na

samém konci Lidingö a odmítala jezdit taxíkem, a tak se trmácela nejdřív metrem a potom vlakem a dorazila až po půlnoci. Spalo se jí mizerně, jako ostatně každou noc od... od *té události*, té hrůzy, ke které došlo loni a která se na ní podepsala víc, než si zpočátku myslela. Jenže se to podepsat muselo. Vždyť se tam umíralo.

Ráno vstala brzy, zaběhla si šest kilometrů podél vody, chvíli klikovala v obýváku, rychle se osprchovala a teď seděla tady v kanceláři, ještě trochu zpocená a rozhozená. Navíc jí stávkovaly vlasy, navzdory všemu fénování, upravování a česání, a do toho se zjevil Sam Amini. Jako bystrozraká, ramenatá a naprosto děsivá připomínka její minulosti. Ze všech lidí na světě se tu musel objevit zrovna on. Sam – první muž, kterého kdy milovala. Sam, který ji zničil tak, že se rok dávala dohromady.

Napřímila se a popotáhla si bílou košili. Připomněla si, že je bezpečnostní expert. Už dávno není zranitelná a nezkušená devatenáctiletá holka se srdcem na dlani. Měla výcvik v boji nablízko, střelbě a sebeobraně. Přežila sebevražedné atentátníky v Afghánistánu, snajpř v Somálsku a zelené mozky s přebytkem testosteronu ve Švédsku. Nebála se Sama a citů, které v ní kdysi dávno probouzel. Nebála se a vůbec nic necítila. Ani trošičku. To *ona* se rozhodla, že se bude krčit za počítačem a sepisovat zprávu.

„Desirée?“

Zvedla oči od obrazovky. Stál u ní Tom, vůbec ho neslyšela přicházet.

„Ano, šéfe?“ Dessie se snažila vypadat k světu. Tom se jí líbil, byl to fantastický šéf a ona byla jeho pravá ruka, korunní princezna a číslo dvě. Ukázat mu, že je hodna jeho důvěry, bylo nejvyšší prioritou na všech jejích žebříčcích. Tom už byl prostě takový, člověk pro něj toužil udělat všechno. Slíbila si, že jeho očekávání brzy naplní. Jen ještě musí vnitřně zpracovat tu odpornost, ke které

došlo loni v létě. Překonat úzkost, vzpomínky a noční můry. A taky se samozřejmě postarat o to, aby ta událost neměla žádné další následky. Ani pro ni, ani pro nikoho z těch, které milovala. Zhluboka se nadechla. Ale potom, až všechno tohle zvládne, se znovu stane svým úplně nejlepším a nejspolehlivějším já. A už nikdy, nikdy se nedopustí žádné katastrofální chyby. Nikdy v životě, přísahala si v duchu.

„Máš čas?“ zeptal se Tom. Pátravě se na ni podíval, jako by poznal, že v sobě nosí temná tajemství, a snažil se přijít na to, čeho se týkají. Často se vyptával, jak jí je, ale Dessie odpovídala, že je všechno v pohodě, že se má dobře. Toma to tak docela nepřesvědčilo, takže to dopadlo, jak muselo – nebyli si jeden druhým jistí.

Dessie se z toho pokusila vykrotit. „Zrovna dělám na analýze toho...“

Tom ji přerušil. „Mám nového klienta a chtěl bych, aby ses s ním setkala. Ptal se po tobě.“

Nebylo pochyb, koho myslí. Mluvil se Samem v zasedačce nejméně hodinu. Dva vážní tmavovlasí muži s vráskou mezi obočím a obezřetnými pohyby. A pak Tom vstal a nejkratší cestou zamířil k ní.

„Ale...“ zkusila to a neurčitě máchla rukou směrem k počítači.

„Pojď“, vyzval ji Tom a otočil se na podpatku.

Byl bývalý elitní voják, kapitán, a Dessie měla plnění rozkazů v krvi.

Neochotně vstala, pohlédla z okna, kde viděla třpytivou vodu a část Stockholmu. Prošli přes otevřený prostor kanceláří, kde kolegové v oddělených kójkách probírali velké i malé operace.

Agentura Lodestar rok od roku rostla. Hemžilo se to tu schopnými lidmi. V budově jich pracovalo zhruba dvacet, ale největší část personálu působila v terénu, ve Švédsku

i v zahraničí. Dalo by se říct, že zaměstnanci Lodestaru byli elita mezi elitou. Muži a několik málo žen, kteří se dali poslat doslova kamkoli, aby vyřešili cokoli. Pokud chtěla Dessie v téhle konkurenci i nadále vynikat, musela dělat, co bylo potřeba. Podívala se na kolegy Bashira a Isaka, kteří se právě vrátili ze Sýrie, kde osvobodili uneseného lékaře. Kolem prošla Johanna Skottová, aby si uvařila kávu. Kromě toho, že obsluhovala recepci, patřila ke zdejším předním vyjednávačům s držiteli rukojmí. Tahle žena dovedla mistrně splynout s prostředím, nikdy se nechovala nápadně, ale byla jedním z nejlepších operativců ve firmě.

Jestlipak někdo z kolegů ví, co jsem udělala loni v létě, pomyslela si Dessie. Ne, to přece nemůžou vědět? Nemají ani tušení, že ona, Dessie, udělala to, co udělala? Na každé ranní poradě Tom kázal o zákonu a pořádku, morálce a bezúhonnosti. „Nikdo nestojí nad zákonem,“ připomínal jim. To byl nejvyšší princip Lodestaru. „Bezpečnostní agentury jsou stále pod tlakem. Na Lodestar nesmí nikdo najít žádnou špínu,“ řekl zrovna minulý týden a vyhodil jednoho kolegu, který se zapletl do ilegálního obchodu se zbraněmi. O týden dřív dostal vyhazov bodyguard, který se vyspal s klientkou. Tom vždycky těžce nesl, že na lidi není spoleh. Byl jedním z nejčestnějších lidí, jaké Dessie znala. Měl dvě děti, které nade vše miloval, a jeho třetím dítětem bylo dobré jméno a pověst Lodestaru. To věděli všichni.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se a znovu si ji změřil pohledem.

Musím se sebrat, uvědomila si Dessie. Tím pátravým pohledem ji kontroloval čím dál častěji.

„Jasně,“ zalhala. Štvalo ji, že musí mít před Tomem tajemství. Ale bylo lepší, když to nevěděl. Lepší pro něj i pro firmu.

„Paráda. Tohle je Sam Amini,“ řekl Tom.

Jako by Dessie nevěděla naprosto přesně, koho má před sebou. Přinutila se pohlédnout do dobře známých očí.

Vzpomínky se vyvalily jako protržená hráz. City, které pohřbila, myšlenky, které vymazala. Šílené. Vždyť je dospělá. Tehdy byli v pubertě, měla to dávno nechat za sebou. Zapomenout a pohřbít to.

Sam se na ni díval. Nedalo se odhadnout, co si myslí, a to byla Dessie odbornice na řeč těla. Taky se na něj dívala, desetinu vteřiny, anebo několik minut, ztratila pojem o čase. Jeho rysy za ta léta zvýrazněly a dospěly, byly teď ostřejší a neúprosnější. A přitom stále tak známé, že se jí srdce nepravidelně rozbušilo, jako by chtělo podtrhnout sílu okamžiku, v němž se Dessie a Sam opět spatřili. Tohle byl muž, který jí šeptal, že spolu budou navěky, zatímco se pohyboval v jejím klíně, šeptal jí, že ji miluje, že ona patří jemu a on patří jí. Aby ji pak ve všech ohledech opustil, psychicky, duševně i fyzicky. Do té doby netušila, že něco může tolik bolet. Chvilí si myslela, že umře. Skoro by smrt uvítala, aby té bolesti unikla. Pubertácké poblouznění, říkali tomu lidi. „Buď ráda, že ses ho zbavila,“ domnívala se její matka. „To přejde,“ tvrdili jí všichni. A taky přešlo. Nebo si to aspoň Dessie doteď myslela.

Přestala svírat opěradlo židle a obě ruce zastrčila do kapes světle šedých kostýmových kalhot. Sam jí nepodal ruku, a tak ona jemu taky ne. Poznal ji vůbec? Od toho strašlivého víkendu, kdy se jí život rozpadl na kousíčky, přece jen uplynulo mnoho let. I ona se změnila. Už nebyla devatenáctiletá holka. Mladá, naivní a bezelstná. Pečlivě se dala znovu dohromady, posílila. Byla teď sebejistější. Nezávislejší. Postavila kolem sebe a svého srdce pořádnou zeď. Byla nedobytná jako pevnost.

„A to je Desirée Dicksonová. Jak už jsem říkal, patří k nejlepším operativcům Lodestaru.“

Samovi se zablýskly oči. Byl to jen nepatrný odlesk, který mohl být odrazem zářivky. Avšak Dessie náhle věděla. Pamatuje si na ni. Moc dobře ví, kdo Dessie je, a právě proto teď stojí s Tomem před ní.

Všechny vojenské výcviky, které absolvovala, ty drsné a náročné roky, které zvládli jen ti nejzatvrzelejší, už dávno v Dessie odbouraly veškerou nenávist. Kdo se protlouká životem s nenávistí, nemůže být dobrý operativec. Nenávist je irelevantní cit. Na školeních nabádala zaměstnance Lodestaru, aby nejednali impulzivně a ve stresových situacích zachovávali klid, a sama se tím také řídila, jednala uměřeně a analyticky. Teď ji však její obvyklá duchapřítomnost opustila. Jak může mít Sam žaludek na to, aby sem přišel a vyžádal si ji? Nepromarnil tohle právo už před patnácti lety?

Prohlížela si jeho známé, a zároveň cizí rysy. Nasávala jeho novou vůni. Tehdy voněl mýdlem a pracím práškem, dnes drahou vodou po holení se santalovým dřevem a dehtem. Tehdy nosil sepraná trička a džíny, teď měl na sobě uhlově černý žebrovaný svetr s dlouhými rukávy a knoflíčky u krku, černé kapsáče a na ruce zlaté hodinky. *Smart casual*. A Dessie zápasila se vzpomínkami a snažila se ukočírovat vlastní city. Kdysi Sama milovala tolik, že by mu snesla modré z nebe. Byla zamilovaná, hloupá a přesvědčená, že spolu budou navždy.

Jak jen se pletla.

Sam by dal bůhvíco za to, aby věděl, co se teď Dessie honí hlavou. Její tvář nic neprozrazovala. Neviděl vůbec žádné emoce, jen hladkou bledou pleť a nevyzpytatelné oči. Vypadala pořád stejně, ale přece jen ne tak docela. Uběhlo patnáct let. Měla tutéž hebkou pokožku, kterou kdysi celé hodiny hladil. Tytéž šedé oči s dlouhými tmavými řasami. Husté světlé vlasy, svázané do přísného ohonu. Ještě si pamatoval ten pocit, když ty vlasy mnul mezi prsty a zanořil do nich ruku. Ten klid se jí nepodobal. Vzpomínal si, jak prudce dýchala, když držel v dlani její ňadro, jak si zacpávala ústa hřbetem jeho ruky, aby nekřičela, když ji jeho prsty přivedly k orgasmu. Nespatřoval žádné stopy po té veselé dívce, která ho vždycky uměla rozesmát. Dessie dospěla ve vážnou ženu, a to Sama vyvádělo z míry. Ze všech povolání, která si mohla zvolit – právnička, lékařka, vědkyně –, se zjevně rozhodla pro vojačku. Pořád tomu nemohl uvěřit a nelíbilo se mu, že z nich dvou je on tím, kdo neví, která bije. Tenhle účinek na něj měla vždycky. Připadal si s ní jako v hluboké vodě, zranitelný a vydaný napospas. Nejspíš se domníval, že tyhle pocity v průběhu času zmizely, že ho těch patnáct let změnilo, dodalo mu odolnost a sebejistotu, jenže najednou tu byly zase. Ty dávné pocity. Složitě. Nebezpečně.

„Sam uvažuje o změně bezpečnostní agentury,“ informoval ji Tom, jako by vůbec nevnímal okolní mrazivou atmosféru. „Má zájem o náš balíček služeb.“

Dessie držela ruce hluboko v kapsách. Zatíná je snad v pěst? Sam cítil tlak na prsou.

Jak se Sam postupně vymaňoval ze znevýhodněné situace svého dětství, jak se dostával z chudoby a proměňoval se ze zlostného frustrovaného výrostka z ghetta v úspěšného podnikatele z centra, pracoval při tom i sám na sobě. Po pár velmi divokých a dobře zdokumentovaných letech ve světle ramp cílevědomě obrousil ostré hrany svého mládí. Čím byl starší, tím si byl jistější sám sebou, svými pohnutkami a schopnostmi. Tolik učitelů a kariérních poradců mu nevěřilo! Tolik lidí mu s oblibou oznamovalo, že z něj nikdy nic nebude, a on je za to nenáviděl, protože jim věřil. Ale už se naučil tohle všechno vytěšňovat.

Prohlížel si ženu, která před ním stála, věčně a nezaujatě. Dessie byla hezká. Nijak oslnivě krásná, to nebyla nikdy, byla to žena, jejíž krása se dala ocenit až zblízka – inteligentní oči a smyslná ústa. Měla na sobě bílou košili a šedé kalhoty, strohý oděv, který zakrýval linie a křivky, na něž si Sam až příliš dobře pamatoval. Drobné zlaté náušnice, jinak žádné šperky, ani prsten.

„Potřebuje někoho, kdo by provedl hloubkovou revizi momentální bezpečnostní situace jeho firmy,“ pokračoval Tom.

Dessie přikývla, jako by se bavili o počasí. Zatím nepromluvila ani slovo, jen bez většího zaujetí poslouchala. Copak si na něj nevzpomíná? Je to vůbec možné?

„Víte o tom, že se známe?“ neodpustil si Sam otázku.

Dessie povytáhla klenuté obočí.

„Vy si na mě možná nevzpomínáte,“ pronesl škrobeně. Sakra, ta ho ale dokáže znejistit.

„Vzpomínám.“ Hlas měla jasný a zvučný. Šedé oči záhadné.

Během těch let po ní Sam zkoušel pátrat, ačkoli by to nikdy nepřiznal. Čas od času, většinou když byl opilý nebo

právě dostal kopačky, hledal Dessie na internetu. Vždycky ji, nikdy žádnou jinou. Dessie však vedla tajemný život a Sam si uvědomoval, že už o ní vůbec nic neví. Například vůbec netušil, že pracuje tady. Pocházela z dobré rodiny. Zámožní rodiče od ní očekávali dobré známky. Vyrostla finančně zabezpečená a s vysokým společenským postavením. Se vším, co jemu chybělo. Jak se dostala do Lodestaru?

Sam se nikdy nepovažoval za hloubavého člověka. Hloubání je k ničemu. Z definice se jedná jen o přemílání nepodstatných myšlenek. Nepříjemné lidi, agresory a privilegované, kteří se domnívali, že mají právo říkat nahlas všechno, co si myslí, ty Sam ignoroval. Pouštěl je z hlavy a kašlal na ně. Tahle strategie vždycky fungovala. Ignoroval opilce, kteří na něj pokřikovali, ať táhne domů, i kluky z bohatých rodin, kteří se nikdy nemuseli strachovat, z čeho zaplatí nájem. Jen Dessie Dicksonovou ne. Nikdy ji nedokázal přehlížet. Když ji spatřil poprvé, svět se zastavil.

Sam už se chystal Tomovi sdělit, že tohle není dobrý nápad, když vtom Tomovi hlasitě zazvonil telefon.

„To je dobře, že se znáte,“ prohodil Tom a podíval se na displej. „Předávám ti ho, Desirée. Mám důležitý hovor.“ Zvedl k uchu telefon, který se mu patrně chystal oznámit vypuknutí třetí světové války, odkráčel pryč a při tom cosi mumlal.

Sam a Dessie se na sebe dívali. Připomněl si, že už jsou dospělí. On je šéf firmy a ona je přesně ten člověk, kterého potřebuje. Expertka na bezpečnost.

Při svém vzestupu napříč vrstvami švédské společnosti si Sam nadělal nepřátele. Spousta lidí se domnívala, že je moc na očích, moc drzý, prostě všeho moc. Nepřátele rozhodně měl. Bylo by naivní nepodniknout bezpečnostní opatření. A přestože Dessie jakožto soukromé osobě nedůvěřoval, věděl, že ve všem, co dělá, je dobrá. Ve třídě

byla nejchytřejší. Rychle jí to myslelo. Byla paličatá a silná a pracovitá jako málokdo. Její schopnosti Sam nezpochybňoval. To spíš sám sebou si nebyl jistý. Je opravdu rozumné navázat spolupráci se ženou, která ho zradila a ponížila – a zanechala po sobě jizvy, které on nosí dodnes?

Zkoumal její klidný obličej a vzpomínal, jak proti němu obrátila úplně všechny. Jak ta obvinění všechno zničila. Jak ho kvůli ní mlátili, jak její rodiče ponížili jeho mámu. Sakra, na to už skoro zapomněl. Vzkypěl v něm vztek. Uvědomuje si Dessie, jak daleko to od té doby dotáhl? Že je teď úspěšný? Skoro se styděl za to, jak moc chtěl, aby Dessie věděla, co všechno dokázal. V duchu si přehrával několik možných scénářů. Mohl by ji chvíli využívat, potom oznámit Tomovi, že to nefunguje, poprosit o muže a bude to vyřízené?

„Je pro tebe naše společná minulost problém?“ zeptal se a téměř doufal, že odpověď bude znít ano. Pak se bude moci soustředit na to, co bylo jeho hlavním cílem: přivést svou firmu k ještě větším úspěchům a udržet personál i mámu v bezpečí. Nebrodit se nevábnou bažinou mládí.

„Vůbec ne.“

Hlas měla hlubší, než si pamatoval. Měkčí, ale také nebezpečnější, plný skrytých tajemství.

Náhle povytáhla koutek úst. Ten pohyb ho zaujal. Tyhle rty kdysi líbal, dokud nebyly celé rudé a nateklé. Sledoval, jak se k němu přisávají. Dotýkal se jich prsty, líbilo se mu, že spodní je mnohem plnější než horní.

„A pro tebe to je problém?“ vrátila mu otázku.

Dessiiny šedé oči byly chladné, ale Sam náhle spatřil to, co potřeboval, aby se rozhodl. Kdyby ji nestudoval tak pozorně, kdyby nestál tak blízko, uniklo by mu to. Střípek nejistoty. Neklid. Dostal se jí pod kůži.

„V žádném případě,“ odpověděl s hranou lhostejností.

„Výborně.“ Pohlédla na něj. Jako by ho vyzývala na souboj. Nejistota byla tatam, odhadovali jeden druhého jako soupeři v ringu. Vzduch mezi nimi by se dal krájet.

„Můj asistent ti pošle veškeré informace,“ řekl Sam a o krok ustoupil. O tohle ať se postará Leo. „Už musím jít, ale chci to vyřešit rychle a efektivně. Jsi si jistá, že to zvládneš?“

Prozradily ji dvě růžové skvrnky na krku. Nesnášela, když někdo zpochybňoval její schopnosti, protože ty ji definovaly.

„Jistěže to zvládnu,“ pronesla odměřeně.

Kolem nich se ozývaly zvuky kanceláře. Tom Lexington pořád ještě telefonoval. V tuhle chvíli však existovali jen Sam a Dessie, uvěznění v koloběhu nedůvěry a vzpomínek. Už teď toho samozřejmě litoval. Ale nehodlal couvnout. Už nikdy. A nikdy kvůli ní.

„Musíš najít svůj vnitřní vztek,“ radila Dessie jedné z žen, které školila. Vedla kurz sebeobrany pro šest zahraničních novinářek a tohle byla její neustálá mantra. Že ženy v sobě musejí umět nalézt hněv a využít ho ke své obraně. Jen tak jsem nejspíš přežila to, co se stalo, když mi bylo devatenáct, pomyslela si Dessie, zatímco sledovala, jak žena sbírá odvalu k protiútok. Jen tak, že jsem nakonec našla svůj vnitřní vztek.

Po narozeninové oslavě, kdy se všechno zhroutilo, jí Sam zmizel ze života. Naposledy ho viděla a mluvila s ním, když se onoho pátečního večera choulil v policejním autě. Zůstala opuštěná bez odpovědí, zničená a rozbitá. Po zbytek roku chodila jako zombie, ani si nevzpomínala, jak odmaturovala. Celé letní prázdniny rodiče škemrali, nadávali a vyhrožovali. „Musíš něco dělat,“ brečela máma, když Dessie nezvládala ani jít ven, natožpak zajímat se o studium práv, na které ji přijali. „Jak mi tohle můžeš dělat? Ty, která jsi byla vždycky tak šikovná!“

Pravda, vždycky jsem byla poslušná a šikovná, přemýšlela Dessie, zatímco sledovala, jak novinářky rozestavěným figurínám zasazují údery. Rozkrok, krk a oči, to jsou nejzranitelnější místa útočícího muže a jejím kurzem neprošel nikdo, kdo by se bál na ně zamířit.

Bylo jí devatenáct, ležela pod dekou ve svém dívčím pokoji a neměla sílu žít. Pořád za ní chodil táta a říkal jí, že se

musí vzchopit. Jenže, jak se to dělá? Jak se měla vzchopit, když se jí ze všeho nejvíc chtělo všemu uniknout? Trvalo skoro půl roku, než se dostala z ochromujícího smutku. Ale pak jednoho rána vstala a šla se nasnídat, když v domě nikdo nebyl. Na stole zahlédla v Dagens Nyheter nábořový inzerát do armády a z náhlého popudu ještě ten týden odeslala přihlášku. Dodnes nedovedla vysvětlit, co ji k tomu kroku přimělo. Možná na ni zaúčinkovaly řeči rodičů, anebo už prostě měla plné zuby toho, že pořád dělala, co se od ní čekalo. Možná podvědomě pochopila, že si musí najít něco, co ji znovu postaví na nohy.

U přijímacích zkoušek si vedla dobře, veškeré fyzické testy zvládla bez problémů, byla zdravá a měla velmi dobrý zrak. Zjevně byla optimální materiál na vojáka, zlomené srdce na tom nic neměnilo. Celý život plavala, jezdila na kole a sportovala; požádala o umístění ke střeleckému pluku a dostala se tam. Pamatovala si ten šok ve tvářích mámy a táty, když jim ukázala dopis s rozhodnutím o přijetí do armády.

„Co si tím chceš dokázat?“ zuřil otec. Byl advokát a předpokládal, že dcera půjde v jeho šlépějích. „Jsi holka. Co se máš co plazit v bahně se spoustou chlapů? Myslíš si, že to bude zábava? Neudělala jsi snad naší rodině už dost ostudy?“

„Kde jsme udělali chybu? Všechno takhle zahodit. Co tomu řeknou lidi?“ bědovala máma.

Svým způsobem rodiče chápu, přemítala Dessie, když pozorovala svoje žákyně. „Hezky, Antonie,“ pochválila dívku, která právě dobře mířeným kopem zasáhla panáka do rozkroku. Antonie měla zpočátku problém probudit v sobě agresivitu, neustále se hihňala a šaškovala, ale teď se bila jako tygřice. Máloco dokázalo Dessie tolik potěšit.

Procházela kolem, udílela instrukce zpoceným, křičícím a kopajícím ženám a mezitím se dál nořila do vzpo-

mínek. Máma s tátou měli téhož roku velké problémy s Dessiinou sestrou Patricií. Patricia, o dva roky mladší než Dessie, byla na svůj věk přemoudřelá, občas náladová a drzá, jindy zase jiskřivě okouzlující a ničivě energická. Další problémovou dceru by už rodiče nezvládli. Táta požádal Dessie, aby dostala rozum a zapsala se na práva, a pak se šel dál potýkat s Patricií. Jenže Dessie skoncovala s dobou, kdy dělala všechno jen pro ostatní. Už nikdy nehodlala dopustit, aby ji někdo zdrtil tak jako Sam. Rozhodně si sbalila kufry a odešla z domova, aby se stala vojačkou.

V armádě se cítila lépe, než čekala. A *konečně* se začínala hojit. Po základním výcviku vystudovala důstojnickou školu, ale život řadových vojáků se jí líbil víc, a tak se za nadšeného povzbuzování nadřízených přihlásila ke speciálním jednotkám v Karlsborgu.

Jestliže bylo období základního výcviku náročné, nebylo to nic proti speciálním jednotkám. Dessie na to vzpomínala s úsměvem. Nejspíš měla štěstí, že dopředu přesně nevěděla, jaká to bude dřina. Běžný den vypadal třeba tak, že seskočili padákem rovnou do ledové vody, plavali ke břehu, potom dlouho stříleli a zakončili to horečením – to vše v těžké výstroji. Žádné úlevy pro drobnější, lehčí a slabší ženy. Výcvik z ní udělal odborníci na boj zblízka, ochranu osob, techniky výslechu, ošetřování a zbraně. V podstatě mě vyškolili na tajnou agentku, pomyslela si. Bylo to bezpochyby to nejnáročnější, co kdy zažila. Ale zato dospěla. Tak moc jí zvedlo sebevědomí, když si uvědomila, že miluje výzvy, posouvání vlastních hranic, ten pocit, že pokračuje, i když její tělo a mozek křičí, aby to vzdala.

Všechno, úplně všechno u speciálních jednotek podléhalo utajení. Kolegové se například znali jen pod krycími jmény. Ona byla Foxy. Tajně to jméno milovala.

„Parádní práce,“ ukončila dnešní lekci. Na závěr se se všemi objala a pak uklidila tělocvičnu.

Jako jedna z velmi mála žen na světě se stala elitní vojačkou. Účastnila se tajných operací a dělala věci, které si s sebou vezme do hrobu. Švédští elitní vojáci – takzvaní operativci – jsou vysíláni na různé mise po celém světě. Právě díky nim se stala tím, kým je dnes. Ženou, která se o sebe postará. Když jí bylo třicet, uvědomila si, že by chtěla vyzkoušet ještě něco jiného, dokud je čas. Tělo dostávalo zabrat, pořád ji někde bolelo a lákal ji civilní život, začala toužit po čisté tekoucí vodě a měkké posteli. Krátce nato tedy odešla z armády a začala pracovat pro Toma Lexingtona v Lodestaru. Důstojníci švédské armády byli žádaní, zvláště když to byly ženy. Soukromé bezpečnostní agentury zažívaly ve Švédsku boom, přestože je veřejnost nevnímala vždy pozitivně. Na Toma a jeho Lodestar před pár lety noviny Aftonbladet házely špínu. Ale v branži Toma všichni respektovali. Jednal čestně, dodržoval pravidla a kromě jiného pracoval i pro ministerstvo zahraničí. Byl zkrátka *the real deal*.

Dessie si vzala lahev vody a zhasla. Byla přece osobní strážkyně v Iráku, zachraňovala unesené Švédy v Mali a účastnila se tajných operací v nejrůznějších Bohem zapomenutých koutech světa. Švédského hoteliéra snad zvládnou, pomyslela si a zavřela dveře tělocvičny.

Vysprchovaná a s vyfoukanými vlasy svázanými do ohonu zaklepala Dessie na rám dveří Tomovy kanceláře. „Máš chvíli?“

Pokynul jí, aby šla dál. Kancelář měl plnou složek a dokumentů. Na stole stála fotka jeho rodiny ve stříbrném rámečku. Rád by trávil víc času se svou ženou Ambrou a dvěma malými dětmi. Na jedné misi o tom Dessie řekl. „Nechci tolik pracovat,“ svěřil se jí tehdy. „Život je krátký,

čekal jsem na někoho jako ty. Chci, abys to po mně převzala.“ Od té doby ji školil ve všem, co souviselo s firmou, a vyzval ji, aby dál studovala a získala dovednosti v oblasti managementu.

Dodnes měla slzy na krajíčku z toho, že dostala takovou důvěru. Ženy, které prahnou po uznání druhých, z armády rychle mizí, je potřeba si najít vnitřní motivaci, což se Dessie podařilo. Motivovalo ji být nejlepší, patřit k týmu a mít výsledky. Potřebu uznání měla momentálně nulovou. Možná s výjimkou Toma. Tomovu důvěru brala smrtelně vážně, zapsala se na magisterské studium managementu a vrhla se do všeho, co souviselo s vedením firmy. Bylo to těžké studium, na poloviční úvazek v osobním volnu, ale Toma prostě nehodlala zklamat.

„Jak to jde?“ zeptal se a naznačil jí, aby se posadila.

„Brzo s tím budu hotová.“ Utřídila si všechny informace, které dostala od Samova asistenta, mladíka jménem Leopold Garbo. Provedla běžný průzkum sociálních sítí, sepsala potenciální hrozby a sestavila seznam potřebných opatření seřazených podle priority.

„Dessie, já vím, že tenhle úkol je pod tvoji úroveň. Ale není to náhodou přesně to, co teď potřebuješ?“ Pohlédl na ni. „Na chvíliku předsedlat?“

Chtěl projevit péči, ale Dessie nesnášela, když se jí dostávalo zvláštního zacházení.

„Předsedlat?“ opáčila stroze.

Tom ale nehnul ani brvou. „Dělám si o tebe starosti. Nejsi sama sebou.“

„Jak jsi na to přišel?“ zeptala se, ale dobře věděla, že má pravdu. Nebyla sama sebou.

„Nemůžu mít za pravou ruku člověka, který to nemá v hlavě srovnané. Pověz mi, co se děje.“

„Ale já to mám v hlavě srovnané,“ trvala Dessie na svém.

Tom se zatvářil nešťastně. „Co se stalo loni v létě?“

„Nic,“ zalhala.

Loni v červnu vkročila sem do Tomovy kanceláře a oznámila, že dává výpověď, protože potřebovala udělat něco, co by mohlo Lodestar pospinit. Raději by umřela, než aby kvůli ní ulpěl na firmě byť jen stín. A tak i přes Tomovy protesty dala výpověď a odjela do Turecka, kde osvobodila jistou unesenou ženu. To byla ta krátká verze. Ta dlouhá... no, dlouhá verze zněla, že z téhle krvavé operace si nejspíš odnesla doživotní následky.

„Trochu špatně spím. To bude tím jarním světlem. Promiňte, šéfe, já se polepším.“

Bylo vidět, že jí Tom nevěří. Když se tenkrát po měsíci vrátila, ztrhaná a vyčerpaná, vzal ji zpátky do práce. Ale od té doby se při jejich setkání občas tvářil zamyšleně, jako by si nebyl jistý, zda se rozhodl správně.

„Nic se neděje,“ pronesla Dessie rozhodně.

Tom se očividně nezdál přesvědčený. Občas uměl být šíleně umanutý. „Máme k dispozici psycholožku, jak jistě víš. Je dobrá. Měla by sis s ní promluvit. Vyřešit si to.“

„Možná,“ hlesla Dessie zcela bez zájmu.

Povytláhl obočí a založil si ruce na prsou. „Myslím to vážně. Jestli to bude takhle pokračovat, budeme si o tom muset promluvit podrobněji.“

„Jaké ,to‘?“

„Nech toho. Jsi bledá, máš spoustu přesčasů, špatně spíš, jsi náladová.“

„Slibuju, že dneska půjdu domů brzo, mám sraz s neteřmi a potom někam vyrazím s kamarádkou. Odcházím přesně v pět. A vyspím se.“

Ani za nic by o tom nechtěla s nikým mluvit. Psychologové nebyli nic pro ni. Jako by jí *mluvení* mohlo pomoci od toho, co se stalo.

„Fajn, tak jsme domluveni, ještě se o tom pobavíme. Mezitím se snaž líp spát.“ Ukázal na dokumenty, které

přinesla. „Teď mi pověz něco o Samu Aminim. Je pro nás zajímavý?“

Dessie se ulevilo, že změnili téma, a začala referovat: „Pozadí – imigrant první generace. Do Švédska přišel z Íránu jako dítě s matkou samoživitelkou.“

„Ta jeho matka je známá, ne?“

„Jojo. Azita Aminiová vlastní firmu, která se zabývá biochemickým výzkumem. Začala tady ve Švédsku od nuly. Loni v létě sklídila úspěch při rozhovoru ve Švédském rozhlase.“ Dessie si na ni dobře pamatovala. Azita musela tvrdě bojovat, aby dosáhla, čeho chtěla, a dělala si starosti o syna. Kvůli tomu, co se stalo, měla na Dessie příšernou zlost. Dessiiny vzpomínky neklidně zavířily, draly se na povrch.

„O tom vystoupení v rozhlasu mluvila Ambra, to si pamatuju,“ usmál se Tom jako pokaždé, když se zmínil o své ženě.

Dessie tyhle jeho zasněné zmínky o manželce vždycky uváděly do mírných rozpaků, a tak rychle pokračovala: „Sam byl účastníkem jedné z prvních reality show, kterou, mimochodem, vyhrál.“ Když tenkrát ten slavný televizní pořad vysílali, neviděla Dessie ani jeden díl, ale teď, po důkladných rešerších, věděla víc, než by chtěla. Prokousala se těmi nejhoršími scénami. Sam se v nich opíjel do bezvědomí, nechával se tetovat a vášnivě souložil s několika účastnicemi. V živém vysílání. Měla chuť vypláchnout si oči.

„Potom se ale zklidnil,“ podotkl Tom.

„Hm.“ Nikdo nevěřil, že ze Sama Aminiho bude něco víc než strůjce skandálů, který se živí nedůstojnými scénkami na festivalech a figuruje v čím dál pokleslejších bulvárních reportážích. Jenže on všechny překvapil, prý i sám sebe, podle rozhovoru pro magazín Dagens Industri.

Dessie informovala dál: „Studoval ekonomii v Uppsale, založil firmu s Douglasem Ankarcronou a stal se byznysmenem.“

„Ankarcrona? To jméno znám.“

„Chlápek z Östermalmu, zlatá mládež. Vlastní několik hospod v centru Stockholmu, pár let chodil s mladší sestrou nejlepší kamarádky jedné z princezen.“ I takhle se dá proslavit. V těchhle kruzích zkrátka chodí každý s každým.

„Stalo se něco mezi ním a Samem? Má cenu se na toho Ankarcronu podívat blíž?“

To už Dessie taky napadlo. „Nevím. Vedli spolu populární restauraci na Stureplanu. Pak jejich popularita uvala a rozešli se. A Sam rozjel firmu, kterou má dodnes. Responsibility. Za posledních pár let se změnila z drobného hráče na hotelovém trhu v řetězec s miliardovým obratem a hotely po celé Skandinávii. Všechny jsou zaměřené na luxus, ekologii a osobní přístup.“

Jméno Responsibility je troufalé, pomyslela si. Ale takový byl Sam vždycky – tvrdý a nebojácný. „Firmě se daří dobře, i když určité problémy má. Hotely jsou branže citlivá na ekonomické krize. Vždycky se jí ale podařilo se adaptovat a nacházet kreativní řešení.“

„Takže Ankarcrona je už úplně mimo hru?“ zajímal se Tom.

„Ano.“ Ale na tom, jakým způsobem se Sam a tenhle Douglas Ankarcrona rozešli, jí něco nehrálo.

„A jinak?“

„Úspěšní imigranti jsou vždycky terčem nenávisti pravicových extremistů. Z té kombinace – bohatý, úspěšný a neblbý – se jim zavařují mozky.“ Většinou dost prázdné mozky, jak ona i Tom dobře věděli, ale občas se stávalo, že se některému podařilo zorganizovat větší skupinu, a pak mohli páchat škody. Měli rádi násilí a útočili bez rozdílu na

muže, ženy i děti. „Samozřejmě může jít i o běžný organizovaný zločin, na který může v téhle branži narazit každý.“ Ve Stockholmu působilo několik zločineckých sítí, které vydíraly majitele restaurací a hotelů. Pokud se Sam dostal s některou do sporu, mohlo by to dopadnout hodně špatně. Dessie si situaci představila a téměř se usmála. O Samovi Aminim se dalo říct leccos, ale rozhodně neutíkal z boje.

„A taky nesmíme zapomínat, že i samotný Sam se může věnovat trestné činnosti, přinejmenším částečně,“ dodala. U nových klientů nebývalo nijak vzácné, že se rychle ukázalo, že nejsou tak počestní, jak se tváří. To pak zásadně měnilo situaci. Lodestar měl smlouvu s vládou, s ministerstvem zahraničí, a nemohl zastupovat zločince. Spolupráce s klientem v takovém případě musela být ukončena.

„To by potom mohl být zranitelný vůči útokům a vydírání. Musíme si ho pořádně proklepnout.“

„Už hledám info na darknetu.“ Byla to náročná práce, Dessie nesnášela tuhle temnou část webu, kde bujely drogy, prostituce a kriminalita, ale někdo to dělat musel. Věděla, že jestli na Sama existuje nějaká špína, najde ji.

Tom si prohlížel materiály, které před ním rozprostřela. „Nějaké závažné hrozby?“

„Ano, šéfe. Poměrně znepokojivé.“

Ukázala mu pár těch nejhorších. „Tohle mu chodí v esemeskách z neznámého čísla, které se nedá vysledovat. Opakovaně.“

Muslimové jsou škodná týhle země.

Až to tady ovládneme, budeš koukat, co uděláme s takovejma, jako seš ty!

Rozpáráme ti to hnusný arabský břicho.

Tom si vzkazy četl s ustaranou vráskou na čele.

Dessie byla zvyklá spoléhat na své instinkty, a ty jí teď říkaly, že autor výhrůžek má v úmyslu Samovi doopravdy ublížit. „Potřebuju ještě jeden den.“

Tom souhlasně přikývl. „Našla jsi ještě něco zajímavého?“

„Jenom běžné věci. Jeden ze zaměstnanců musel skončit kvůli krádeži. Pár našťavaných e-mailů kvůli hluku v novém hotelu na Blasieholmenu. Probíhají tam rekonstrukce před slavnostním otevřením. A na Facebooku na Sama někdo vytrvale kydá hnůj.“

Lidi jsou našťestí neskutečně blbí a myslí si, že na fórech, kam píšou, jsou anonymní. Dessie například netrvalo ani hodinu, než dotyčného hejtera z Facebooku našla a zmapovala celý jeho život.

„Ještě se ozvu,“ prohlásila a sesbírala dokumenty. Zrovna když už si myslela, že skončili, Tom se zeptal:

„A co je mezi tebou a Samem?“

Ani nemrkla. Toma Lexingtona se kdekdo bál. Ne však Dessie. Tom ji kdysi osobně přijímal a po celou dobu, co ho znala, se choval klidně a stabilně. Nemíval záchvaty vzteku, vždycky naslouchal argumentům. Avšak tahle otázka, ač relevantní, jí nebyla úplně příjemná.

„Je to můj spolužák z gymplu. Ale nejmíň patnáct let jsme se neviděli.“

„To je všechno?“

Dessie pokrčila rameny. Lhostejnost sama. „Chvilku jsme spolu chodili.“

S tím se Tom nechtěl spokojit. Samozřejmě, že ne. „Bylo to vážné?“

Chci si tě vzít, Dessie. Nemůžu bez tebe žít.

Vzpomínky se dostavily nezvané a nevítané.

„Byli jsme v pubertě. Skončilo to, jak už to v tomhle věku bývá.“

„Já tě můžu vyměnit, Dessie, ale sama víš, jak to je. Máme strašně málo lidí.“

„Já vím. Já to zvládnu, jenom jsem to chtěla říct na rovinu.“ Protože ti chci lhát jen odsud potud, pomyslela si.

„Je to dobrý klient, přesně takové chceme a potřebujeme. Ale kdyby to mezi vámi skřípalo, pustíme ho k vodě,“ ujistil ji Tom.

„Nic nebude skřípat, šéfe. Nechte to na mně. Já to zmáknou.“

Nepřipadá v úvahu, aby Lodestar přišel o dobrého klienta kvůli mně, pomyslela si. A *nepřipadá v úvahu*, aby musela Samovi ještě někdy něco obětovat. Už jednou ji zničil, ale ona se z toho oklepala. Překonala to. Překonala jeho. Bude tak profesionální, že jí můžou v muzeu profesionálů postavit sochu. Bude ztělesněním integrity a kompetentnosti a bude mít nervy z oceli. Bude se chovat jako robot, bude-li to potřeba. Tom má pravdu, Sam je dobrý klient. Ale stejně se těšila, až analýzu dokončí. Pak podá zprávu, nastíní opatření, navrhne tým, který se o všechno postará, a potom na Sama Aminiho navždy zapomene. Přestane googlit jeho jméno, kdykoli vypije trošku moc vína. Prostě na něj přestane myslet a hotovo. Dá si drink, najde si na Tinderu nějakého chlapa, co není rasista, a vyspí se s ním. Vyprázdnila mysl a zhluboka se nadechla.

Geniální plán.